

Veliki petek – leto C

Čemu tako grozna smrt Boga?

Vedno znova čutim, da ob tako velikih dejanjih Boga, ne moremo ostati ravnodušni. Na vprašanje, ki se kar samo poraja, čemu gre Jezus v tako grozno smrt, ne moremo hladno odgovoriti z odgovorom iz katekizma: Zaradi našega odrešenja. Vsak mora najti vedno čisto osebni odgovor. Tako me Gospodova smrt nagovarja kot zgled ljubezni. Jezusovo nezno trpljenje daje smisel našemu trpljenju, ki je sicer videti nesmiselno. Njegovo trpljenje kaže, da Bog vedno zmaga, pa naj se zdi, da je na vsak 'veliki petek' vse lepo do konca poteptano.

Kljub vsem tem odgovorom, ki so še kako resnični, se sprašujem naprej. Tokrat ne morem mimo dejstva, da Bog za svojo smrt izbere najhujšo možno kazen, najbolj strašno smrt, ki je v njegovem času obstajala. Čemu? Očitno mora imeti za to tehten razlog. Si predstavljate? Bog vidi, da mora sprejeti tako grozno smrt zame in zate? Če bi šlo drugače, bi naredil drugače. Pa ni šlo! Očitno potrebujeva takšno smrt.

Da pojasnim, v čem vidim resnost tega vprašanja. Če hočem premakniti knjigo, ne potrebujem pomoči, če hočem ugasniti svečo, ne pokličem gasilcev in če grem po korenje v vrt, ne potrebujem velikega kopača za izkop. Neko dejanje je sorazmerno nalogi. Če je kje ta logika dovršena, je zagotovo pri Bogu, kar je Jezus vedno pokazal. Nikoli ni zbujal pozornosti s svojimi dejanji, nikoli ni pretiraval. Torej tudi s smrtjo ne pretirava. Gre za nalogo, ki jo mora izpolniti, ki se ji ne more izogniti. Nadaljujem spraševanje! Zakaj torej jaz in ti potrebujeva tako grozno smrt Boga?

Očitno zato, ker sva tako grozno uboga, ker je najino življenje tako velika revščina in polomija. Brez te grozne žrtve Boga, se ne moreva dvigniti v lepoto božjega otroka. Bog umira zame in zate, ker je to edini način, da naju odkupi. Pa boste rekli, kaj je tako hudo narobe z menoj in s teboj? Pretiravaš! Ne, Bog ne pretirava! Bog naju vzame za res. Bog ve, da sva ustvarjena za čudovito podobo in ve, da se na to podobo grozljivo 'požvižgava'. Nisva to, kar bi morala biti. Da bi odkupil vse tisto, kar nama manjka, vzame nase grozno smrt. To je njegov načrt, to je sklep njegove ljubezni. Ker nas ljubi do konca, ne more drugače, kot da izpolni svojo nalogo. Da naju odreši iz mlačne povprečnosti, vzame nase še zadnji križ, grozno smrt in na koncu reče: *Dopolnjeno je!* Kakor Bog vzame neskončno za res svojo nalogo, tako vzame zares tudi naju. Hoče, da sva na koncu tam, kjer je On, zato pravi: *Ko bom povzdignjen na križ, bom vse pritegnil k sebi.* Hoče, da njegovo veličino, po njegovi odkupitvi, doživiva tudi midva.

Zaradi naše povprečnosti stopa Gospod v naše življenje s tako groznim dejanjem, tako grozno smrtjo. S tem dejanjem želi streti našo mlačnost in povprečnost. Ker nas vzame neskončno zares, želi, da vzamemo tudi mi svoje življenje zares. Nismo poklicani v mlačnost. Poklicani smo k svetosti: *Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče!* pravi. Bog hoče, da v sebi upodobim lepoto velikih ljudi: Frančiška Asiškega, Vincencija Pavelskega, Ludovike de Marillac, Patra Pija, Janeza Pavla II., Matere Terezije itd. Ti so vedeli, za kaj gre v življenju. Kljub izredni zavzetosti, so se čutili hudo grešne. Kje smo mi ob njih in kako velika je teža našega greha. Ta greh potrebuje tako grozno smrt, da nas Bog z njo odkupi. Njegova smrt je povabilo, da se zdrznemo in naredimo vse, kar je v naši moči, da se odzovemo njegovemu povabilu. Bog se sicer ne zgraža nad našo nepopolnostjo, a vseeno hoče, da naredimo iz sebe veliko več. Naše odrešenje sicer ni odvisno od naših naporov in uspehov. Vse je že odkupljeno. Vendar Bog želi, da vzamemo neskončno bolj zares tako Njega kot sebe. Naj nas Njegova smrt predrami, da zaživimo bolj polno, da bomo z njim ob koncu svojega življenja tudi mi lahko rekli: *Dopolnjeno je to, kar je Bog od nas pričakoval.*